

Bang op de bank

Op St. Maarten (N.A.) hebben we een stichting opgericht voor het E.G.O. Ik was er onlangs om een aantal scholen te begeleiden.

Het is dinsdag. De hitte is naar binnen geslagen en vertraagt m'n tempo. Ik loop in de pauze buiten als een leerkracht me roept. Ze staat bij het hek en heeft een kind vast. Een grote groep kinderen beweegt zich onrustig om hen heen. Ik versnel mijn pas en zie dat Cartino zijn vuisten stevig om de spijlen van het hek geklemd heeft. Er is gevochten en hij staat volledig verkrampt. De leerkracht krijgt hem met geen mogelijkheid los en Cartino is niet meer voor rede vatbaar. We vragen de kinderen te vertrekken en geven hem de keuze of hij zelf meeloopt of dat ik hem op zal pakken. Hij wendt zijn hoofd af. Ik pak hem op en draag hem naar de teamkamer. Zijn betraande woeste gezicht en verkrampte vuisten vragen om een afkoelingsperiode. Ik haal wat drinken en ga bij hem zitten. De directeur komt binnen, neemt plaats en vraagt hem in alle rust of hij nu wil praten of liever later. Heel zachtjes zegt hij dat hij nu wel wil. Hij vertelt over de ruzie met Malice, waar anderen zich mee gingen bemoeien. Als Jessie op een gegeven moment vraagt of ze haar tante even zal bellen (Cartino woont, zoals zoveel kinderen niet bij zijn ouders) begint hij hartverscheurend te huilen. We krijgen de indruk dat dit niet louter voortkomt uit dit conflict, maar dat het veel 'dieper zit'. We laten hem uithuilen en vertellen hem dat we het belangrijk vinden dat Malice dit ziet en weet. Jessie haalt haar erbij. We vertellen hen dat ze niet in discussie mogen en dat we niet meer praten over de ruzie. We vragen aan Malice of ze ziet hoe Cartino het maakt. "Hij is verdrietig," zegt ze. "En in de pauze was hij kwaad." We vragen haar hoe dat zou kunnen. Ze snapt het precies en vertelt dat je achteraf vaak moet huilen over situaties waarin je boos bent geweest. "Omdat het vervelend is waar je boos om wordt en omdat je niet boos wilt zijn..." Cartino is rechter gaan zitten. De directeur vraagt of het klopt. Hij knikt tevreden. Hij wil zelf niet aangeven hoe hij zich voelt. De directeur vertelt wat zij denkt en hij bevestigt het steeds. Beiden geven ze aan dat ze elkaar begrijpen en dat dat waarschijnlijk voldoende is om prettig verder te kunnen. Het benoemen van de emoties, zonder een verklaring van het conflict, bleek de sleutel tot een goed vervolg. Als ik een uur later in het computerlokaal kom zie ik Cartino en Malice bij elkaar zitten. "We gaan samen een project maken," lacht Malice.

De volgende ochtend vraag ik Cartino hoe hij het maakt. Hij reageert niet erg enthousiast. "Heb je wel goed geslapen?" vraag ik. En dan vertelt hij in een adem dat hij slecht heeft geslapen. Hij slaapt vaak slecht. Hij woont met zijn broertje bij zijn tante. Het huis staat bij een donker bos. Zijn tante en broertje slapen in de slaapkamer en hij alleen op de bank in de huiskamer. Hij geeft aan dat hij vaak bang is en nooit voor 23.00 uur slaapt. Ik dank hem voor de openheid, wens hem een fijne dag en geef de informatie aan de leerkracht door. De erkenning van zijn emoties na het conflict gisteren, heeft hem spraakzamer gemaakt. Een goed begin. Het vervolg zal nog vele onmogelijkheden blootleggen. En Cartino is niet de enige...